

F. t. l. om skattemyndighedernes organisation

sige forhøjelser af en ansættelse i forbindelse med en revisionsmæssig gennemgang er undergivet en særlig hurtig forældelse.

Der foreslås i § 40, stk. 1, indført en generel regel om, at skattemyndighederne er afskåret fra under en revisionsmæssig gennemgang at forhøje en skatteansættelse senere end 3 år efter udløbet af det indkomstår, som ansættelsen vedrører. Reglen gælder, uanset om forhøjelsen beror på et skøn eller ikke, og indebærer en udvidelse af den gældende bestemmelse i § 15, stk. 5.

Reglen har sammenhæng med den foreslåede regel i § 8, stk. 1, hvorefter borgeren ikke kan begære genoptagelse af en skatteansættelse efter udløbet af en tilsvarende periode. Efter reglen i § 36 har borgeren heller ikke mulighed for at indbringe en sådan sag for domstolene.

Formålet med den foreslåede regel er at beskytte skatteyderne mod efter længere tids forløb at blive stillet over for yderligere skattekrav.

Bestemmelsen vedrører kun forhøjelse af en ansættelse. Nedsættelse eller ophævelse kan altid ske med den begrænsning, at borgernes krav herpå er begrænset af 3-års fristen i § 8, stk. 1.

Såfremt skattemyndighederne bevillingsmæssigt tillader nedsættelse efter udløbet af 3-års fristen, er den foreslåede bestemmelse ikke til hinder for, at skattemyndighederne i forbindelse hermed foretager forhøjelser på enkelte punkter vedrørende det samme indkomstår, når blot nettoresultatet af ansættelsesændringen bliver en nedsættelse. Den typiske situation vil være, at skattemyndighederne under sagens gennemgang konstaterer, at ansættelsen skal forhøjes på andre punkter. Synspunktet er, at når borgeren bevillingsmæssigt får tilladelse til at få genoptaget en ældre ansættelse med henblik på nedsættelse, må den pågældende tale det vilkår for bevillingen, at der foretages modregning for skattemyndighedernes eventuelle krav for det samme år.

Såfremt der efter udløbet af 3-års fristen konstateres ændringer i grundlaget for en ældre ansættelse, kan skattemyndighederne efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 lægge disse ændringer til grund ved ansættelsesforhøjelser, der foretages i indkomstår, som ligger inden for fristen. Skattemyndighederne er derimod afskåret fra at forhøje selve ansættelserne i de tidligere år.

Dette gælder f.eks., når det efterfølgende konstateres, at et afskrivningsgrundlag i et tidligere indkomstår er forkert ansat. I disse situationer kan skattemyndighederne lægge afskrivningsgrundlaget, som det ville have set ud, hvis der var foretaget ansættelsesændringer i relevante tidligere år, til grund ved ansættelsen i de indkomstår, hvor ændringer kan ske.

Bestemmelsen forudsætter, at skattemyndighederne i situationer som den nævnte foretager en beregning over, hvilke skattemæssige virkninger ændringer i grundlaget for tidligere år vil have i de år, hvor der forhøjes.

I det omfang, hvori skatteansættelsen beror på et skøn, er skattemyndighederne dog udelukket fra at foretage forhøjelser på grundlag af konstaterede ændringer i grundlaget for ansættelser for indkomstår, hvor ændringer ikke kan ske, jf. stk. 2, 2. pkt., der svarer til den gældende regel i § 15, stk. 5.

Klager over ændringer i grundlaget for ældre ansættelser, der får skadevirkning for den skattepligtige i et senere indkomstår, skal efter forslaget indgives i forbindelse med en klage over ansættelserne i de år, hvor ændringerne er lagt til grund for en ansættelse. Der er derimod ikke adgang til isoleret at påklage grundlaget for ældre ansættelser.

Det foreslås i stk. 3, at skattemyndighederne ikke i forbindelse med en revisionsmæssig gennemgang kan ændre vurderinger senere end 3 år efter udløbet af det år, hvori vurderingen er foretaget. Reglen vedrører i modsætning til skatteansættelser både forhøjelse og nedsættelse af vurderingsskønnet, idet ejerne kan have en interesse i begge dele. Reglen korresponderer med forslagets § 8, stk. 1, hvorefter ejeren, eller køber eller sælger i tilfælde af ejerskifte, kan begære en vurdering genoptaget i indtil 3 år efter udløbet af det pågældende vurderingsår. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i gældende ret.

Forslagets § 40 begrænser ikke skattemyndighedernes adgang til at foretage revisionsmæssige undersøgelser af ansættelser og vurderinger såvel for løbende som for tidligere indkomst- og vurderingsår.

Forslaget medfører endvidere ikke ændringer til de almindelige forældelsesregler i 1908-loven eller Danske Lov.

Det foreslås i stk. 4, at den gældende praksis om, at forældelsesfristen suspenderes, når skatteyderen har begået positive fejl, lovfæstes, og at reglen udvides til også at omfatte vurderingssager.

I stk. 5 foreslås indført en regel om, at begrænsningen i adgangen til at forhøje ansættelser eller ændre vurderinger ikke gælder, når afgørelsen er påklaget. Reglen har sammenhæng med reglerne i lovforslagets § 25, stk. 4, § 26, stk. 3, og § 33, stk. 1, hvorefter skatteankenævne og Landskatteretten er berettiget til at optage en afgørelse til pådømmelse i dens helhed.

Til § 41

Med lovforslagets § 41 foreslås indført en generel regel, der beskriver skattemyndighedernes indbyrdes kompetenceforhold, og som samler de regler, der i